

BERNARDS MICKEVIČS MIC

(1929–2006)

2006. gada 21. maijā mūžības sliekšni pārkāpa Bernardas Mickevičius MIC. Apbedīts 24. maijā Ukrainā, pie svētās Barbaras baznīcas. Bēru dievkalpojumā piedalījās ap 100 priesteru, bīskaps Jānis Purvinskis un Ļvovas palīgbīskaps Leons Malijs. Uz sēru dievkalpojumu bija ieradies arī pilsētas mērs un citi.

Bernards Mickevičius dzimis 1929. gada 2. jūnijā Rozentovā. Viņa vecāki bija cēlušies no poļu dzejnieka Ādama Mickevičia dzimtas Rimvidiem. Tai pat dienā puisēns kristīts vājās veselības dēļ un upurēts Vissvētajai Jēzus Sirdij. Ja izdzīvos, māte apsoliņās vadīt viņu priesterības ceļā. Bernardam bija divi brāļi – Pēteris un Ambrozijs, kuri vēlāk kļuva par priesteriem, bet māsa Jadvīga, Terēze un Agnese sevi veltīja Dieva godam.

Bernards pamatskolu beidza Silmalā, vidusskolu – Rēzeknē. Pēc vidusskolas strādāja pamatskolā Kļavos un Rēzeknē un studēja Daugavpili matemātiku. Tad bija inspektors Daugavpils apriņķa skolās. 1952. gadā Bernardu Mickeviču iesauca padomju armijā. Tur pie viņa atrada rožukroni, tāpēc netika piešķirta virsnieka pakāpe, viņš bija tikai vecākais seržants.

1955. gadā Mickevičius iestājās Garīgajā seminārā Rīgā, kuru beidza 1960. gada 8. maijā, saņemot no bīskapa Pētera Stroda Priesterības sakramentu. Pirmā kalpošanas vieta bija Rēzeknē.

pēc gada Pustiņas draudzē par prāvestu. Par aktīvu darbību bērnu gatavošanā pirmajai svētajai komūnijai atcelts no prāvesta pienākumiem.

1963. gada 3. septembrī ar bīskapa Julijana Vaivoda norikojumu kļuva prāvests Borovkā un Spruktos, bet 1965. gada janvārī prāvests Gudeniekos un vikārs Alsungā. Piecus gadus vēlāk bīskaps viņu nosūtīja uz Ukrainu par prāvestu Strijas draudzē, netālu no Ļvovas.

Pēc ierašanās 1970. gada 4. aprīlī tēvs Bernards uzsāka ekumēnisko darbību katoļu un pareizticīgo vidū. Sākās garīgās dzīves renesanse. 1973. gada septembrī vietējā vara lika priesterim pārcelties uz Moscikas draudzi, bet B. Mickevičs palika savā – Strijas – draudzē.

1973. gada 21. decembrī tēvu Bernardu apcietināja. Seši drošības vīri ilgāku laiku izdarīja kratišanu priesteri dzīvoklī. Tika konfiscēti garīga satura priekšmeti un grāmatas. Ticīgā tauta, uzzinājusi par draudzes prāvesta arestu, centās viņu aizstāvēt. Taču tēvu Bernardu aizveda uz Ļvovu. Spriedums tika pasludināts 1974. gada 22. jūlijā. Tauta bija pārpildījusi tiesas zāli un visas apkārtējās ielas. Apsūdzētais priesteris savā pēdējā vārdā norādīja, ka nav svarīgs mūža garums, bet – kā mūžs nodzīvots. Tēvu Bernardu veda milicijas mašīnā pa Ļvovas ielām. Tika pārtraukta trolejbusu, tramvaju kustība, kauca sirēnas, bet jaunieši svieda sarkanas neļķes, saukdami: «Tēvs, mēs esam ar Tevi!»

Pēc trim Drogobičas cietumā pavadītiem gadiem priesteris nopietni saslima un ārstējās Rīgā. Ārsti sacīja, ka tēvs Bernards nenodzīvos ilgāk par 3 mēnešiem. Viņa brālis priesteris Ambrozijš lūdza pārvest sirdzēju uz Berdičevu, lai apkoptu un sagatavotu nāvei. Taču tēvs Bernards aizgāja mūžībā tikai pēc 29 gadiem!

Kalpojot Ukrainā, tēvam Bernardam bija daudz ciešanu un arī pūļu jāpieliek, lai atdabūtu dievnamus draudzēm. Lai atgūtu svētās Barbaras baznīcu, 1992. gada pavasarī priesteris uzsāka dievkalpojumus dievnama ārpusē. Pirmā Svētā Mīse notika 26. aprīlī – Dieva žēlsirdības svētdienā – svētbildes priekšā. Tagad šī svētbilde atrodas dievnamā. Otrreiz – 13. maijā – Fatimas Dievmātes dienā, bet trešoreiz – jau atgūtajā dievnamā.

Grūtāk bija ar Dievmātes bezvainīgās ieņemšanas baznīcas atgūšanu. Septiņpadsmit mēnešus tēvs Bernards celebrēja Svēto Misi pie slēgtā dievnama durvīm – ziemas aukstumā un vasaras karstumā. Temperatūra –30 grādi, priesteri mati pārklājušies ar

sarmu, rokas nosalušas tā, ka nespēj noturēt biķeri. Ticīgie viņam sniedza cimdus, bet tos nebija iespējams uzvilkt. Ticīgajiem priesteru upurgatavība un mīlestība uz Dievu vienmēr paliks atmiņā.

Lai atgūtu dievnamu Kijevā, tēvs Bernards nosūtīja telegrammu ASV prezidentam, kurš tai laikā viesojās Ukrainā.

Lai ticīgie vieglāk izprastu Dieva esamību, tēvs Bernards 1988. gadā uzrakstīja nelielu brošūru par Dievu un zinātņi. Šo brošūru priesteris pats aizveda uz Maskavu – kāds bija brošūras liktenis, nav zināms. Šī brošūra tagad lasāma poļu, krievu, ukraiņu un arī latviešu valodā.

Kad 1997. gada maijā Ukrainā oficiālā vizītē ieradās toreizējais Polijas prezidents Aleksandrs Kvašņevskis, Žitomirā tika organizēta tikšanās ar poļiem, kuri dzīvo Ukrainā. Ielūgto vidū bija arī tēvs Bernards. Sarunā ar Polijas prezidentu priesteris runāja par garīgo vērtību saglabāšanu mūsu modernajos un grūtību pilnajos laikos. Polijas prezidents, uzrunājot visus klātesošos – un sevišķi priesterus – uzsvēra, ka, pateicoties katoļu Baznīcai, Ukrainā varēja saglabāties poļu kultūra un katoļticība.

Avots:

Budže, Alberts. Latvijas Romas katoļu priesteri / Alberts Budže.- Rēzekne : Latgales kultūras centra izdevniecība, 2010. – 2. sēj.- 214.- 216. lpp.